

La temporada ja s'ha acabat. Quan els amables lectors llegeixin aquesta crònica, ja ens haurem jugat un quart de títol possible, viva Juventus ("Forza Juve!") per delegació, i és probable que també l'haguem guanyat ("Forza Vecchia Signora!") via satèl·lit; aquesta vegada, però sense ni tan sols fer saltar al camp els nostres xicots, la qual cosa augmenta de manera evident les possibilitats de veure futbol de debò. El que dic: "Forza Juve!", perquè si els fets, la casualitat i les forces de l'avern són favorables als altres (els innombrables) passarem una bona pila de mesos embolcallats en la bandera de l'estanc i embafats de "fervor heroico-patriótico-meseterio-hidalgo", que farà impossible veure la tele o obrir un diari: llavors sí que "España irá biééén"...

Bé, nosaltres a la nostra: a fer balanç.

Competicions jugades: sis (Lliga de Campions –breu flash–, Supercopa d'Espanya, Supercopa d'Europa, Lliga d'Espanya, Copa del Rei i Copa de Catalunya). Títols aconseguits: tres. El balanç de títols és acceptable, justet si es miren les xifres, sobretot perquè hi ha la Lliga que obre perspectives que tot seguit comentarem.

Si es mira els rivals, el balanç coixeja: hem perdut contra els russos per pallissa doble; contra "ells", que no són ningú, perquè després els hem massacrats i, alerta!, contra l'Europa, que any a any va creixent-se, només veure la samarreta blau-grana al davant (i els nostres, tot és sentir-ne el nom, ja tremolen). Hem guanyat uns alemanys vestits com l'abeja Maia que no xuten mai a la porteria del contrari (els varen guanyar "ells" i tot!), ens hem emportat la Lliga ranquejant i hem fet un ridícul potent, fastuós, indiscutible i televisat davant de nou jugadors del Mallorca, que ens van regalar la Copa perquè ara resulta que n'hi ha que són pitjors que nosaltres, tirant penals.

Les xifres, però, encandilen els optimistes superficials, que pensen (santa innocència!), que l'any que ve això de la Copa d'Europa (la de debò), presenta alguna possibilitat.

Hom voldria ser optimista, deixar de reposar les angoixes

dilluns

Una mena de balanç

ANTONI DALMASES

(moltes: oh, Salamanca! oh, València!) a l'estiu i emprendre la propera temporada amb l'ànim de pedra picada dels campions. Però per poc que algú intenti recordar el joc, l'esquema, les alineacions de l'equip, no crec que pugui evitar un gest insistentiu de pànic: ens poden ploure les nates

I el pitjor potser no sigui perdre, sinó que, al meu entendre, el que mina més la moral és que portem dos anys (dos, ja!) acostumant-nos a creure que els miratges, la casualitat, la xiripa són un esquema del joc. Considero imperdonable que, després de guanyar tot el que hem guanyat (lloats siguin els fets que ens han afavorit potser sense merèixer-ho!), foti aquest fàstic tediós i terrible mirar el futbol que practiquem. Algú recorda un partit brillant? Vull dir alguna estona de futbol de tiralinies, metòdic, en el qual els nostres minyons hagin donat mostres de saber què havien de fer, amb la pilota als peus. Algú recorda l'existència del futbol vertical, de les passades en profunditat, de les corregudes per l'extrem, del domini del mig del camp? Ningú no s'enyora? Sort que van inventar el

vídeo i encara podem recuperar aquells temps!

El més greu d'aquest balanç és, em sembla, que ens anem acostumant a això que juguen ara, a penjar pilotes a l'olla al minut sis, a entrar tots en massa pel mig de l'àrea, a esperar que el Rivaldo engalti un xut insòlit, que el Luis Enrique agafi un atac de fúria i, oh, miracle!, que el Hesp pari alguns penals i salvi els mobles, perquè, quan ens ataquen, a la defensa ho veig tot negre: molt negre i molt lleig i molt buit. Aquesta cosa que fan passar per futbol no ens pot dur gaire lluny, a Europa, perquè allí, la Juventus ("Forza Juve!"), que no és el Celta ni el Mallorca, ens farà la cara nova en un tres i no res.

No, el balanç, com la temporada, és estrany, enganyós, un miratge, una mena d'acumulació de casualitats favorables que no es repetirà gaire: un somni, del qual poden despertar-nos a plantofades.

Hi ha tot un estil per pensar-hi i per mirar d'evitar repetir aquesta temporada surrealista (i triomfant!). Hi ha això que anomenem la pretemporada per mirar de fer fitxatges que no siguin forçosament mediocres. I hi ha, sobretot, un temps de calma suficient per recomposar criteris o buscar-ne algun que ens acosti a allò que abans es practicava a l'estadi: el futbol amb individus de classe provada (ara també sembla que hi són, però el misteri és saber què els diuen que facin). I hi ha, finalment, un bon seguit de dies per llençar al foc els centenars de llibretes que els senyor entrenador ha anat omplint i que sabem, amb absoluta seguretat, ara sí, que no diuen res que valgui un ral, donat que, en tot l'any no n'ha tret cap conclusió mínimament plausible, a part de "descobrir" que el Busquets és un porter tirant a "circumstancial".

I també ens queda resar, els que tinguin alguna fe, per exòtica que sigui, perquè si ningú no pensa a tornar les coses al seu lloc, al concepte clau: "en un momento dado, si nosotros tener pelota, automáticamente buscar uno contro uno: esto es fútbol...", estem perduts en un futur d'avorrida vulgaritat paradoxal: triomfant i patètica.

